

LIBRIS

We know
books

BARBARA TAYLOR BRADFORD

SĂ FII CEL MAI BUN

Volumul II

Traducere

SANDA ARONESCU și IRINA NEGREA

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRADFORD, BARBARA TAYLOR

Să fii cel mai bun / Barbara Taylor Bradford ; trad.:

Sanda Aronescu și Irina Negrea. - București : Orizonturi, 2021

2 vol.

ISBN 978-973-736-475-3

Vol. 2. - 2021. - ISBN 978-973-736-477-7

I. Aronescu, Sanda (trad.)

II. Negrea, Irina (trad.)

821,111

Corectură: **CĂTĂLINA CĂLINESCU, MĂDĂLINA COMAN**

Copertă: **TATIANA DANIELA POPESCU**

TO BE THE BEST

Copyright @ Barbara Taylor Bradford 1985

Toate drepturile acestei ediții aparțin Editurii **ORIZONTURI**

Editura **ORIZONTURI** – București
Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20
telefon: 021.3177679, 0744531333
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro
www.editura-orizonturi.ro

Partea a doua

SFINȚI ȘI PĂCĂTOȘI

Cu o ispită mai profundă și o dorință mult
mai slabă

Se face un monstru, se face un sfânt.

Walter Learned

De diavolul vopsit doar ochiul de copil se
teme.

William Shakespeare

Soarta oarbă-ți dăruiește multă avere și
putere,

Pietatea însă-ți vine din ale tale adânci
izvoare.

Héloïse

1

Reușita plutea în aer.

Din momentul în care începuse dansul, Paula știuse că avea să fie o seară de basm.

Totul era exact așa cum trebuia.

Grandioasa sală de bal de la Claridge's fusese decorată de către echipa de designeri de la Harte, după instrucțiunile ei precise, și rezultatul era strălucit. De-a dreptul extraordinar. Renunțase la linia moderată tradițională și le ceruse să creeze o feerie în argintiu, alb și cleștar, alcătuită din fețe de masă de lame argintiu, lumânări albe în sfeșnice de argint și vase de cristal pline cu flori albe. Alte flori albe – crini, orhidee, crizanteme și garoafe – revărsându-se abundant din glastre imense, erau așezate de jur împrejurul sălii, până în cele mai neînchipuite colțuri.

Paulei i se părea că sala de bal semăna cu un castel de gheață, cu ape argintii strălucitoare, formând totuși, prin înfățișarea aproape neutră, un splendid fundal pentru oaspeții gătiți în veșminte alese – femeile în toalete de seară, colorate și elegante, purtând bijuterii fabuloase, bărbații în smochinguri negre impecabile.

Era încântată de faptul că toți cei pe care îi invitase veniseră la această recepție deosebită. Erau de față nenumărați prieteni apropiați și prieteni de familie, persoane din conducerea magazinelor Harte și a Întreprinderilor Harte, oaspeți de onoare și celebrități.

La o nouă privire pe care o aruncă împrejur, Paula nu-și putu înfrâna gândul că, în seara asta, femeile din familie mai cu seamă arătau excepțional de frumoase.

Verișoara ei Sally, contesă de Dunvale, adorabilă în rochia de tafta albastră ca floarea de nemțisor, purta renumitele safire ale familiei Dunvale, care se asortau perfect cu culoarea ochilor ei... Emily, ca o crăiasă, înveșmântată în mătase rubinie, cu bijuteriile pe care i le făcuse cadou Winston de Crăciun – un colier superb și cercei din nestemate și rubine... Surorile vitrege ale lui Emily, gemenele Amanda și Francesca, erau frumoase și strălucitoare, una într-o rochie dintr-o țesătură fină de culoarea fucsinei, cealaltă într-o toaletă din brocart purpuriu. Cumnata ei, Miranda, roșcată, plină de viață, care nu concepea moda decât după propria lege, era epatantă într-o rochie simplă, din satin ruginiu, cu spatele gol și fără bretele, la care purta o eșarfă lungă, asortată și un colier vechi cu topaze și diamante, care îi atârna pe piept ca un plastron dantelat.

Paula își mută privirea spre cele trei surori.

Stăteau la o masă din apropiere, discutând între ele. Mama ei, Daisy, impresionantă în rochia verde-închis, cu splendidele smaralde McGill, pe care Paul i le cumpăraseră Emmei cu aproape o jumătate de secol în urmă... Mătușa Edwina, contesa-mamă de Dunvale, de șaptezeci de ani, cu părul alb, fragilă și slăbuță, dar de o eleganță regească în rochia ei de dantelă neagră, cu colierul de diamante al familiei Fairley, pe care Emma i-l făcuse cadou cu ocazia ultimului Crăciun sărbătorit împreună, înainte de a muri.

Aceste două femei erau cele două fiice ale Emmei Harte, mezina și cea mai mare, ambele copii din flori, unite aproape incredibil prin împrejurările similare în care se născuseră și prin profunda compasiune pe care mama ei o resimțea pentru sora mai mare. Între ele se afla fiica legitimă, fata mijlocie, mătușa Elizabeth. Arăta de parcă avea doar jumătate din vârsta reală, fiind tot frumoasă, cu părul negru ca pana corbului. În seara asta era pur și simplu splendidă în rochia de

lame argintiu, cu o parură regească de rubine, diamante și smaralde.

Cele trei surori erau singurii copii ai Emmei Harte prezenți la această recepție. Paula nu-i invitasese pe cei doi fii ai Emmei, Kit Lowther și Robin Ainsley, și nici pe soțiile lor. De ani buni erau considerați „persona non grata” din pricina nelealității lor față de Emma, precum și a perfidiei copiilor lor, Sarah și Jonathan.

„Un cuib de vipere”, se gândi ea, amintindu-și de ceea ce îi spusese cândva bunica. Ce cumplit de adevărată se dovedise aprecierea ei! Paula își mută gândul de la acești jostnici membri ai familiei, pentru care nu merita să-și irosească timpul, și ridică paharul, sorbind o înghițitură de șampanie.

Seara se apropia de sfârșit și îi veni deodată în minte ideea că această recepție dansantă, prima dintre festivitățile planuite pentru a marca a șazecea aniversare a inaugurării magazinului din Knightsbridge, avea să constituie a doua zi subiectul de conversație numărul unu din tot orașul. Ziarele vor relata evenimentul cu lux de amănunte. Decorul uluitor, mâncarea delicioasă, vinurile alese, toaletele și bijuteriile fastuoase, oaspeții celebri, Lester Lanin și orchestra sa... toate laolaltă alcătuiau o splendoare grandioasă, irezistibilă pentru presă și publicul cititor.

Paula era mulțumită. Pentru magazin, publicitatea de bună calitate era o reclamă excelentă. Zâmbi în sinea ei. Era ajunul Anului Nou. Sfârșitul anului 1981. Începutul unui alt an. Și, așa cum nădăjduia ea, începutul unei noi etape comerciale prospere pentru lanțul de magazine întemeiat de bunica ei.

Rezemându-se de spătarul scaunului, luă în tăcere o hotărâre de An Nou: în următoarea decadă, magazinele aveau să cunoască o înflorire mai mare ca niciodată. Îi datora acest lucru bunicii ei, care avusese atâta încredere în ea, și fiicelor

ei, care într-o bună zi aveau să moștenească de la ea întreaga afacere cu lanțul de magazine.

Shane, care sporovăise cu Jason Rickards și cu Sir Ronald Kallinski, îi întrerupse brusc gândurile, întorcându-se spre ea și șoptindu-i:

– Unde ai fugit atât de departe, iubito?! Luând-o de mână, se aplecă mai mult spre ea. Relaxează-te. Succesul se-
ratei este garantat, toată lumea se simte excelent. Petrecerea este minunată, Paula.

Îi adresă soțului ei un zâmbet luminos.

– Da, așa e, extraordinar! Nici nu știi cât sunt de bucu-
roasă că m-am hotărât pentru sala de bal de la Claridge's în
locul variantei cu mai multe camere separate, la Ritz. A fost
mult mai bine așa.

Shane încuviință din cap. Apoi, pe jumătate mârâind, pe
jumătate râzând, exclamă:

– Oho! Uite-l și pe Michael! E clar că te-am pierdut iar,
și n-ai apucat să stai jos nici cinci minute măcar.

– Lumea nu prea-mi dă pace astă-seară, așa-i? Ce să-i
faci, asta e, puțin cam obositor, dar în fond eu sunt gazda,
Shane, și ca atare trebuie să-mi fac datoria. Își arcui frumos
buzele, râzând. Am dansat cât să-mi ajungă pentru tot anul
1982. Sper, de altfel, să nu mai mergem la nicio petrecere
dansantă multă vreme de-acum încolo. Ai grijă, iubitul, și
adu-mi aminte să nu cumva să mai accept vreun angajament
în sensul ăsta.

În ciuda acestor cuvinte, era toată numai zâmbet, iar
ochii îi scânteiau de vioiciune.

Shane o învălui drăgăstos cu privirea. I se citea admirația
pe față. Se gândi că niciodată, de când o știa el, nu arătase
mai încântătoare. Purta o rochie elegantă de seară, din catifea
de un albastru aproape indigo, splendid croită, cu mâneci
lungi, răscoială rotundă pe gât și jupă strâmtă. Christina

Crowther crease toaleta special pentru ea, punându-i în evi-
dență statura înaltă și suplă. Își prinsese pe umăr broșa pan-
seluță pe care i-o făcuse el cadou, comandând-o bijutierului
parizian Alain Boucheron. Toată numai safire, broșa era o
minunată replică a ochilor ei albaștri strălucitori, la fel ca și
cerceii asortați. Îi oferise această garnitură de bijuterii în aju-
nul Crăciunului, dându-și seama după expresia de pe chipul
ei cât de mult îi plăcuse și o încântase. Și asta, în ciuda pro-
testelor la adresa a ceea ce numise ea o extravaganță exce-
sivă. „E prea mult, zău, după ce mi-ai construit și sera de
orhidee“, spusese Paula. Cu un zâmbet care îi luminase toată
fața, el răspunse că sera era un cadou și din partea copiilor.

„Și-au adus cu toții contribuția, iubito“, o lămurise
Shane. Michael se opri lângă scaunul Paulei.

– Hai, Paula, în picioare... mi-ai promis primul dans lent
și, după cum pare, ăsta e. Se prea poate să fie chiar ultimul
din seara asta. Îl apucă pe Shane de umăr. Sper că n-ai nimic
împotriva, nu-i așa?

– Și da, și nu! i-o trânti Shane repede, însă pe un ton
glumeț. Dar hai, treacă-meargă, fiindcă e vorba de tine.

– Ce frumoasă e soția lui Philip, zise Michael, condu-
când-o pe Paula spre ring în pas de dans. E un tip norocos.

– Da, e drept, se arătă Paula de acord.

– El a câștigat, dar tu ai pierdut.

Paula râse.

– Ai dreptate, Michael, din anumite puncte de vedere.
Uitându-se peste umărul lui, își opri privirea asupra lui Philip
și a proaspetei lui mirese, care dansau de parcă pluteau în
ritmul melodiei *Strangers in the Night*. Nu l-am văzut însă
niciodată atât de fericit. O adoră. Și ea pe el. Se prea poate să
fi pierdut cea mai bună secretară particulară pe care am
avut-o vreodată, dar e sigur că am câștigat în schimb o cum-
nată drăguță și încântătoare.

– Hmm, murmură Michael, apropiindu-se mai mult de Paula.

Se controlă însă imediat și se retrase, dându-și seama că risca prea mult ținând-o în brațe într-un fel atât de intim. Cum prezența ei continua să-l pună pe jărat, îmbrățișarea lor pe ringul de dans devenea periculoasă. Periculoasă, din punct de vedere fizic, mai ales pentru el. Se aflau mult prea aproape unul de celălalt. În plus, putea da naștere și la clevetiri. Pe lângă asta, mai în glumă, mai în serios, Shane nu-l scăpase din ochi toată seara. Chiar dacă Shane ar bănuși că e îndrăgostit de Paula, ea în schimb, cu siguranță, habar n-avea de așa ceva. Nu avea nici cea mai mică idee despre atracția romantică pe care o exercita asupra lui, așa că îl trata în continuare ca pe un vechi prieten din copilărie, ca pe un membru al familiei, foarte leal și de încredere. Iar el asta și dorea, de fapt.

Paula îi spuse:

– Oricum, să știi că Maddy o să lucreze în continuare când se întorc la Sydney. Am numit-o director coordonator la filiala australiană a firmei Harte. O să supravezeze administrarea boutique-urilor din hotelurile lui Shane de acolo. Dar e adevărat, nu încapă îndoială, Michael, am să-i simt lipsa la New York. Pe de altă parte, fericirea lor este nespuse de importantă pentru mine... încât trece pe primul plan. Lăsându-se ușor pe spate, încheie surâzând: Să știi că se iubesc la nebunie.

– E mai mult decât evident.

În următoarele minute dansară fără mai vorbească. Michael făcu o grimasă, ca pentru el. Ce mult și-ar fi dorit să se bucure și el de viața personală și fericirea lui Philip Amory. Nu avusese însă norocul ăsta. Ca soție, Valentina îl dezamăgise, iar de atunci nu mai găsisse pe nimeni care să întrunească acele calități pe care le aprecia el. Se întrebă

atunci dacă e într-adevăr îndrăgostit de Paula sau doar excitat de prezența ei fizică. Îi era limpede că simte o atracție sexuală pentru ea, că i-ar fi plăcut să facă dragoste cu ea. Dar o iubea oare? Nu-și dădea prea bine seama.

Înăbușindu-și pe loc aceste gânduri, îi spuse:

– Daisy pare în al nouălea cer de fericire pentru Philip și Madelana.

– Într-adevăr. A fost, desigur, puțin dezamăgită pentru că s-au căsătorit la New York, în decembrie, anunțând familia abia după aceea. De fapt, cu toții am fost cam dezamăgiți. Sunt absolut sigură că mamei i-a trecut orice părere de rău, simțind doar o imensă ușurare la ideea că fiul ei cel capricios și flusturatic s-a însurat, în sfârșit.

– Am vrut să dau o petrecere în cinstea lor, dar Philip mi-a spus că peste câteva zile urmează să plece în luna de miere.

– Da. Se duc la Viena, în Berlinul de Vest, după care coboară spre sudul Franței, la Vila Faviola.

– Destul de frigut pe-acolo în perioada asta. Îmi închipuim că vor alege o zonă mai caldă. Cum ar fi, de pildă, hotelul lui Shane din Barbados.

– Lui Philip i-a plăcut întotdeauna hotelul Imperial din Viena. Asta încă de pe vremea când, copii fiind, ne ducea bunica acolo. De fapt, el și Emily au rămas cu impresia că este unul din cele mai impunătoare hoteluri din lume, și dorința lui este să-l vadă și Madelana. Vor locui în apartamentul regal, care este de-a dreptul magnific. Maddy a avut apoi ideea să se ducă mai departe la Berlin, oprindu-se în final la Faviola. A auzit vorbindu-se atâta despre vilă, și de la mine, și de la Emily. Oricum, Maddy are parcă o idee fixă în legătură cu bunica, fiind de o curiozitate nepotolită în ceea ce privește toate casele care i-au fost ei dragi odinioară. Așa că, firește, e musai să meargă la Faviola.

Michael râse, înțelegând foarte bine de ce o obsedează pe Madelana personajul Emma Harte.

Nenumărați alți oameni pățiseră la fel încă de pe vremea când trăia, dar și după moartea ei, motiv pentru care căpătase o aură legendară. Pe neașteptate, se simți mai puțin încordat.

– N-am apucat încă să-ți spun, Paula, dar cred că Emma Harte ar fi fost mândră de tine în seara asta. E o petrecere fabuloasă, cum n-am mai văzut de multă vreme, și...

– Mă lași și pe mine să dansez cu ea, bătrâne? spuse Anthony, rânjind cu gura până la urechi.

– De fiecare dată când te iau la dans, vine și mi te ia câte o rudă de-a ta de sex masculin, bodogăni Michael, lăsându-o în brațele contelui de Dunvale. Ce mai tura-vura, Paula, ești frumoasa balului de astă-seară!

Râzând, Paula îi făcu cu ochiul, șmecherește. Michael se trase deoparte și își văzu de drum, pornind în căutarea tinerei Amanda.

Anthony o luă pe Paula în brațe și o purtă într-o piruetă până în mijlocul ringului. După câteva secunde, cu nasul vârât în părul ei, îi șopti:

– Am vreo șansă să te conving să vii cu Shane în Irlanda pentru un weekend prelungit? Nici nu-mi mai aduc aminte de când n-ai mai fost la Clonloughlin, iar Sally și cu mine am fi foarte fericiți să ne faceți o vizită. Luați-i cu voi și pe Patrick și Linnet.

– Anthony, ce idee nemaipomenită! Mulțumesc pentru invitație. Poate că o să reușim... pe la sfârșitul lui ianuarie. Am să vorbesc cu Shane. Din câte știu eu, n-avem niciunul în plan vreo călătorie în străinătate.

– Doamne, ce v-ați mai schimbat! îi răspunse Anthony, pe un ton amuzat. Ați ajuns mai rău decât doi țigani, bătând lumea încolo și încoace, cu afaceri și negoț. Nici nu mai știe omul pe unde să dea de voi.

Înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă, Alexander îl bătu pe Anthony pe umăr, exclamând:

– N-o monopoliza pe doamna! E rândul meu, vere.

Acestea fiind zise, Sandy o trase pe Paula în brațele lui, luând-o de lângă Anthony, care rămase uitându-se după ei, uimit.

La început dansară fără să scoată o vorbă, bucuroși să se miște împreună în ritmul muzicii. Când erau copii, se potriveau foarte bine ca parteneri de dans. Atunci, ca și acum, mișcărilor lor se armonizau perfect.

În cele din urmă, Alexander murmură încetișor:

– Îți mulțumesc din suflet, Paula.

Nedumerită, tânăra femeie ridică privirea spre el:

– Pentru ce, Sandy?

– Pentru Crăciunul la Pennistone Royal și pentru seara asta. Datorită ție, timpul s-a întors puțin înapoi pentru mine, făcându-mă să re trăiesc atâtea clipe frumoase din trecut... amintindu-mi de cei pe care i-am iubit atât de mult. Bunica... draga mea Maggie... tatăl tău...

– Vai, Sandy, ce trist sună tot ce-mi spui! exclamă Paula. Și eu care voiam ca vacanța de Crăciun și petrecerea din seara asta să fie un prilej de fericire pentru noi toți. N-am...

– Dar ai reușit minunat, Paula! Totul a fost splendid. Nu sunt deloc trist. Ba dimpotrivă, să știi.

– Pe cuvântul tău? întrebă ea îngrijorată.

– Sigur că da, minți el cu ușurință, zâmbindu-i.

Paula îi surâse și ea, cald și afectuos, apropiindu-se mai bine de el și strângându-l ușor de umăr. Ținuse întotdeauna foarte mult la vârul ei Sandy și era hotărâtă să nu-l mai neglijeze pe viitor. Avea nevoie de ea în aceeași măsură în care avea nevoie și de sora lui, Emily. Era efectiv foarte singur. Înțelese lucrul acesta mai bine ca oricând.

Sandy privea țintă în față, bucurându-se la gândul că se afla pe ring, cu lumină difuză, pierdut printre nenumăratele perechi, fiindcă își dădea seama că nu mai era în stare să-și ascundă expresia abătută a ochilor și rictusul de deprimare care îi arcuia buzele. Slavă Domnului că Paula n-avea cum să-i vadă fața, iar toți ceilalți erau mult prea preocupați ca să observe ceva. Dansară toată melodia până la capăt și, spre ușurarea lui, reuși să nu facă niciun pas greșit.

Sandy era un om sfârșit, ceea ce aveau să afle și ceilalți doar peste câteva săptămâni. Trebuia să afle și ei. Nu mai avea altă soluție decât să le spună. Îi era groază de momentul ăsta.

– Ei, Paula, tu ce crezi? Femeia modernă le poate face pe toate? Întrebă Sir Ronald, privind-o glumeț și clipind din ochi. Știi la ce mă refer – carieră, căsnicie, copii.

– Doar dacă e nepoata Emmei Harte, îi replică Paula caustic, dar cu un zâmbet poznaș.

Sir Ronald și ceilalți care stăteau așezați la masă chicotiră amuzați, după care Paula continuă:

– Serios vorbind însă, bunica ne-a învățat cum să ne organizăm. În asta constă secretul meu și al lui Emily. Așa că răspunsul meu este da, femeia modernă le poate face pe toate, cu condiția să-și planifice viața cum trebuie și să fie desăvârșită în arta organizării.

– Multe femei ar fi însă, probabil, de altă părere, Paula, o contrazise Sir Ronald, susținând că o femeie poate face cel mult două, în niciun caz toate cele trei lucruri în același timp. Să nu mă înțelegi totuși greșit, draga mea, admir felul în care tu și Emily vă descurcați în viață. Sunteți pur și simplu uimitoare amândouă.

Paula spuse:

– Uite-o pe Maddy... ce-ar fi să vedem ce zice și ea... nu cred că există cineva care să întruchipeze mai bine prototipul femeii moderne a anilor '80.

Mai multe perechi de ochi se îndreptară spre Madelana și Philip, care se apropiau de masă. Arăta superb, îmbrăcată cu o rochie de seară de la Pauline Trigère, dintr-o țesătură vaporosă de un roșu-închis, cu garnituri de catifea de aceeași culoare. La gât purta un colier splendid din diamante cu perle, iar în urechi, cercei pandantiv asortați – bijuterii primite ca dar de nuntă de la Philip. Așa cum se pieptănase, cu părul ridicat, era foarte frapantă. Farmecul și echilibrul ei interior firești se îmbinau acum cu un aer senin și destins.

Se opriră lângă masă, ea ținându-și strâns de braț soțul, ca și cum n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată, iar Philip afișând și el un aer posesiv și arătându-se foarte mândru de ea.

– Stați și voi aici cu noi, spuse Paula, zâmbindu-le afectuos.

Îi urmară îndemnul, iar Philip spuse:

– Draga mea, felicitări! Ce seară nemaipomenită, efectiv extraordinară, și ce inspirată ai fost să-l aduci din SUA pe Lester Lanin.

– Mulțumesc, Pip. Întorcându-se spre Madelana, Paula continuă: Auzi, Maddy dragă, unchiul Ronnie tocmai mă întreba dacă femeia modernă le poate face pe toate... căsnicie, carieră, copii. Iar eu i-am spus că nimeni alta nu-i mai merită ca tine să-i dea un răspuns... tu, fata cu carieră profesională, proaspăt căsătorită.

– Sper să le pot face pe toate, râse Madelana, trăgând cu coada ochiului la soțul ei. Philip vrea ca eu să continui să lucrez, să-mi văd de profesie, ceea ce cred că mi-ar plăcea și după ce voi avea un copil.